

اعتصاب در نوکیا و عرق ناسیونالیستی بلند پایگان

فریده ثابتی

ششم بهمن ماه هشتاد و شش

نوکیا یک کنسرن فنلاندی است و در بسیاری از کشورهای جهان دارای مراکز تولید است. در نوکیای بوخوم تعداد ۲۳۰۰ کارگر مزد و حقوق بگیر به کار اشتغال دارند که دارای کار ثابت هستند. علاوه بر آنها هزار نفر کارگر قرارداد موقت با آن کار می کنند. تعدادی نیز در بخش توزیع و ارسال کالا مشغول به کار هستند. بسیاری از کارگران اخراج شده شرکت بنکو زمینس نیز در این مشغول به کار شده بودند و دوباره کابوس بیکاری به سراغ شان آمده است. وقتی روز سه شنبه ۱۳ ژانویه خبر به گوش کارگران رسید، چنان ناباورانه بود که کارگران دچار شوک شدند. دلیلی برای بسته شدن وجود نداشت تولید به خوبی پیش می رفت و همه چیز حالت عادی داشت. شکستن سکوت حاکم شده نیاز به زمان داشت. بعد کارگران به فکر چاره کار افتادند تا جلوی بستن کارخانه و بیکار شدن خود را بگیرند. شاید به اشغال کارخانه هم فکر کرده باشند اما قبل از آن که آن ها ازین فکر حرفی بمیان بیاورند کارفرما از بیم اشغال در روز چهارشنبه ورودی سالن تولید را مسدود کرد و از ورود کارگران به سالن تولید جلوگیری به عمل آورد. کارفرما می خواهد تولید نوکیا را از آلمان به رومانی منتقل کند زیرا میزان دستمزد در آلمان ده برابر رومانی است و کنسرن می تواند در آن جا علاوه بر این تفاوت با بالاتر بودن شدت استثمار و نبود یا ضعیف بودن قوانین و مقررات کاری و تشکل کارگری، ارزش اضافی هنگفتی را به جیب بزند.

شورای کارخانه اپل بوخوم از کارگران اعتصابی حمایت کرد و اعلام نمود که با اکسیون های کارگران نوکیا همراه خواهد بود. در گذشته ای نه چندان دور کارگران اپل نیز پدیده اخراج و بیکاری را تجربه کرده بودند. روز ۴ شنبه ۱۰۰ کارگر اپل جلوی نوکیا اجتماع کردند و اولین حرکت اعتراضی با حضور در مجموع ۲۰۰۰ نفر انجام گرفت. کارگران اخراجی بنکو نیز برای حمایت در آن شرکت کردند.

دولتمردان که حساب یک سنت جیب کارگران را دارند اما وقتی به کنسرن ها و سرمایه داران می رسند، خیر می شوند و گذشته از معافیت های مالیاتی و احتساب خرید و مخارج اتومبیل های لوکس زیر پای مدیران و دست اندرکاران و مخارج بازسازی و تعمیر و تغییر و تبدیل و مخارج سفر و حضر آنان که به حساب مالیات آورده می شود، از کمک های مالی دریغ ندارند. نوکیا نیز ازین بخشش بهره یافته است اما در ازای آن کار خود را کرده است. دولت محلی در سال گذشته مبلغ ۶۰ میلیون یورو، و دولت آلمان نیز ۲۳ میلیون یورو کمک مالی در اختیار کنسرن قرار داده است. هم چنین از بودجه EU نیز بیش از ۲۰ میلیون یورو در اختیار کنسرن قرار گرفته است تا در رومانی دهکده نوکیا را برپا سازد!

معمولا سیاستیون و دولتمردان جانب کارگران را در اعتصابات نمی گیرند اما تجربه چند ساله برایم مسجل کرد که

وقتی پای یک سرمایه غیر آلمانی در میان باشد - گر چه که سرمایه جهانی شده و دیگر بحث ملی را در آن جایی نیست - یکباره عرق ملی شان به جوش می آید. حتی دادگاه ها به نفع کارگران رای می دهند. در مواردی رئیس دولت پا در میانی می کند. مصاحبه می کنند، محکوم می کنند به ویژه زمانی که انتخابات نیز نزدیک باشد. این را در اعتصاب کارگران HAW که به سرمایه داران آمریکایی، نیروژی، اطریشی تعلق داشت و در اعتصاب کارگران ایرباس و AEG سوئدی در نورنبرگ دیدیم. این بار بی صبرانه منتظر بودم تا بالاخره آستین را رئیس فراکسیون SPD پیتر اشتروک بالا زد و خواست که در اداره امکان استفاده از تلفن همراه دیگری غیر از نوکیا فراهم شود. سپس موج بایکوت حتی به محافظه کارترین حزب آلمان نیز رسید و سی هوفر وزیر کشاورزی از CSU خواستار این شد که در کل وزارت خانه متبوعه اش از نوکیا استفاده نشود. تدریجا موج بایکوت رونق می گیرد و به این طریق تضاد کارگر با سرمایه و مناسبات سرمایه داری که از جمله موارد این مناسبات ایجاد ارتش بیکاران است در ناسیونالیسم بی مسمایی که دیگر مفهومی ندارد بیرنگ می شود.

فریده ثابتی

سایت سیمای سوسیالیسم

۲۰۰۸-۰۱-۲۶